

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 13 GENER DE 2023 | Número 192

PÀG. 3 | BENET XVI

Les diòcesis acomiaden el papa emèrit

PÀG. 22 | ANTONI BATISTA

"Els evangelis són un femomen comunicacional"

PÀG. 25 | OBITUARI

Mor Lluís Magriñà, exdirector del Servei Jesuïta als Refugiats

PÀG. 28 | HINDUISME

Què és la festa de Makar Sankranti?

PÀG. 30 | SANTUARIS NATURALS

Santa Maria de Montgrony

Montserrat Dameson:

"No faig mai un tuit en va" | PÀG. 15

PÒRTIC

Quan es parla de com apropar la religió a la gent sempre surt un tema recurrent: el llenguatge. Cada vegada és més complicat trobar la manera d'expressar-se per fer-se sentir enmig d'un entorn comunicatiu amb centenars de veus i canals i molt soroll. L'entrevista a la Montserrat Dameson o la incursió teològica d'Antoni Batista són una mostra de com aconseguir-ho.

SUMARI

3 Actualitat

Les diòcesis acomiaden Benet XVI: "No va enganyar ningú"

Benet XVI, el papa teòleg

Com Benet XVI es va anar convertint en el "meu" Papa

Montserrat Dameson: "Crec que faig més servei parlant de Jesús que de l'Església"

Antoni Batista: "Els evangelis són un fenomen comunicacional"

Mor Lluís Magriñà, exdirector del Servei Jesuïta als Refugiats i de la Cova de Manresa

Què és la festa de Makar Sankranti?

Santa Maria de Montgrony, un santuari de veneració i llegendes

13 Panoràmica

Després de Benet XVI, per Jordi Llisterrí

Els Sants Innocents, per Maria Rosa Ocaña

35 Recull de premsa

36 La setmana a les xarxes

Les diòcesis acomiaden Benet XVI: “No va enganyar ningú”

Després de la mort del papa emèrit **Benet XVI**, les diòcesis catalanes **van anunciar diferents eucaristies funerals** per recordar el pontífex que va morir el 31 de desembre. Aquesta setmana han tingut lloc les celebracions a Tarragona, Barcelona, Lleida, Girona, Vic i Tortosa. “La flama del papa Benet ha estat la flama de l'autenticitat, no va enganyar ningú”, ha dit l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, **en la missa** que ha tingut lloc a la Catedral de Tarragona.

A l'**homília** de Tarragona, l'arquebisbe Planellas ha afirmat que l'existència de Benet XVI “ha estat una presència brillant i alhora humil i discreta, enmig d'una Església que ha estimat apassionadament”.

De la seva llarga trajectòria, l'arquebisbe ha destacat el seu paper com a assessor teològic del cardenal **Josef Frings**, durant el Concili Vaticà II. D'aquest període ha subratllat l'esquema de la Constitució dogmàtica sobre l'Església que va redactar, on “ja parlava de ‘tots els membres de l'Església’ i no tan sols de la jerarquia, o sigui, una Església centrada en el concepte clau de ‘Poble de Déu’, esquema que, com tothom sap, esdevindria definitiu”.

Ha subratllat els tres aspectes més importants de Benet XVI com a teòleg i com a successor de Pere: el seu paper en la reforma de l'Església i el seu magisteri de la fe com a amiat i unió d'amor amb Jesús. D'altra banda, l'arquebisbe ha assegurat que "la virtut que més l'ha caracteritzat és la humilitat". "Era humil, introspectiu i treballador, no exempt d'un subtil sentit de l'humor", ha dit.

Per a Planellas la flama del papa Benet ha estat "la flama de l'autenticitat". "No va enganyar ningú quan va renunciar, reconeixent que li faltaven les forces per governar l'Església, entre altres coses, per acurar adequadament la reforma de la Cúria romana i els mateixos escàndols d'abusos i de pederàstia que ell mateix, amb una força inusual, havia començat a afrontar quan era prefecte de la Doctrina de la fe", ha apuntat.

Juntament amb Planellas, qui ha presidit l'eucaristia a Tarragona, han concelebrat el vicari general de l'arxidiòcesi; **Joaquim Fortuny**; el pare abat de Poblet, **Octavi Vilà**; el degà-president del Capítol de la Catedral, **Antoni Pérez de Mendiguren**; i un bon nombre de preveres diocesans.

"A BENET EL VA CONTAGIAR LA FORÇA DE DÉU I N'HA FET EXPERIÈNCIA EN LA SEUA VIDA"

A **Barcelona**, l'eucaristia funeral per Benet XVI ha tingut lloc a la Sagrada Família, on s'hi han aplegat més d'un miler de persones.

En l'**homilia**, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, ha remarcat la gran capacitat intel·lectual que va desenvolupar Benet XVI, fins al punt de ser reconegut com "un gran mestre". "Ratzinger ha sabut fer un veritable diàleg entre la fe i la cultura del nostre temps", ha dit. Finalment, ha pregat pel descans etern del papa emèrit, tot demanant "des de la finestra del cel beneeix-nos a nosaltres i intercedeix davant el Senyor perquè la nostra fe no defalleixi i siguem valents i humils apòstols de l'Evangelí".

Amb Omella, han concelebrat l'arquebisbe emèrit, el cardenal **Lluís Martínez Sistach**, i els bisbes auxiliars **Sergi Gordo** i **Javier Vilanova**. A l'eucaristia hi ha assistit el cinquè tinent d'al-

caldia, **Albert Batlle**; el director general d'Afers Religiosos, **Carles Armengol**; el rector de la Universitat Ramon Llull, **Josep Antoni Rom**; i el vicepresident de Foment del Treball, Baldiri Ros.

"Mantenir-se fermes en la fe"

A **Lleida**, el bisbe **Salvador Giménez** ha demanat seguir el consell donat pel mateix Benet XVI en el seu testament espiritual: "Mantenir-se fermes en la fe". Giménez també ha destacat les últimes paraules del papa abans de morir: "Jesús t'estimo". Segons el bisbe de Lleida, una mostra de senzillesa. "S'expressava amb el mateix llenguatge planer que ho podria fer qualsevol de nosaltres, tot i haver estat un home savi i intel·lectualment, un gran pastor", ha dit.

Pensar, escoltar i viure. En aquestes tres paraules **s'ha centrat l'homilia** de l'administrador diocesà de Girona, **Lluís Suñer**. Ha concelebrat amb 25 preveres diocesans a la **Catedral de Girona**. "El papa Benet XVI va ser un oient del Senyor ressuscitat al llarg de la seva vida", ha conclòs.

José Luis Arín ha presidit l'eucaristia que ha tingut lloc a la Catedral de Tortosa juntament

Bisbat de Solsona.

amb quinze sacerdots que han concelebrat amb l'administrador diocesà. "Avui no celebrem la mort del papa Benet, la mort no se celebra; avui celebrem el misteri de Crist", ha dit Arín en l'homilia. "A Benet el va contagiar la força de Déu i n'ha fet experiència en la seua vida". L'administrador diocesà de Tortosa ha destacat la humilitat de Benet, "teòleg d'una categoria extraordinària i assessor del Vaticà II, té uns grans escrits que caldria repassar-los".

A Solsona, el bisbe **Francesc Conesa** ha destacat la passió de Ratzinger per "la recerca de la veritat". "Com a intel·lectual, mai no va menysprear la fe dels senzills i va intentar posar la seva saviesa a l'abast de tothom", ha dit.

Benet XVI, el papa teòleg

Ja no hi ha dos papes. El 31 de desembre **va morir Benet XVI**, papa emèrit durant gairebé deu anys, després de la seva renúncia. Papa i, sobretot, teòleg.

Després de la mort de **Joan Pau II**, totes les mirades es van girar cap a l'alemany **Joseph Ratzinger**, degà del col·legi cardenalici i prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe durant més de vint anys. Tothom va tenir la impressió que seria el nou pontifex quan el van veure presidint el funeral del papa polonès, amb seguretat i fermesa. Molts vivien com una gran tribulació afrontar un relleu després d'un carismàtic pontificat d'un quart de segle i amb final agònic.

I així va ser. El 19 d'abril de 2005, en un conclave ràpid, Ratzinger va ser escollit. En la primera intervenció a la plaça de Sant Pere davant la multitud ja va voler trencar la imatge que s'havia format d'inquisidor i home dogmàtic. I es va presentar com "un simple i humil treballador de la vinya del Senyor". Per afegir: "Em consola el fet que el Senyor sap treballar i actuar fins i tot amb instruments insuficients". Vuit anys després, l'11 de febrer de 2013, va saber veure que ell ja no era aquest instrument. I va renunciar.

El darrer papa del Concili Vaticà II

Joseph Aloisius Ratzinger va néixer a Marktl (Baviera) el 16 d'abril de 1927. Va haver de viure la joventut i els anys al seminari durant l'eclosió i l'enfonsament del nazisme. Va ser ordenat sacerdot el 1951 i es va inclinar per la teologia i la docència. De seguida va empeltar-se en els corrents més renovadors de la teologia europea i per això va ser escollit assessor teològic del cardenal Josef Frings durant el Concili Vaticà II.

És el darrer papa que va viure en persona a Roma els debats del Concili que marcaria l'Església fins avui. Noms de pes com **Karl Rahner**, **Hans Urs von Balthasar** o **Henri de Lubac** es creuen en la seva biografia com a professor a la Universitat de Bonn o de Ratisbona. Llibres com *Introducció al cristianisme* es converteixen en obres de referència en els cercles acadèmics. El seu pensament va anar evolucionat sobretot arran dels canvis massa accelerats que es produïen a l'Església europea. Ratzinger va entendre el Vaticà II com un moviment de reforma, però no de ruptura. Un plantejament que va portar a impulsar la revista teològica *Communio*, creada en oposició a la progressista *Concilium*.

Guardià de la doctrina

Quan passa a formar part de la jerarquia eclesial, s'accentua el seu distanciament amb els teòlegs i els corrents més renovadors que feien una lectura rupturista del Concili. La confrontació pública amb el seu excol·lega Hans Küng és la més coneguda i visible. Només es van reconciliar públicament després de ser escollit papa i Benet XVI el va rebre a Castel Gandolfo el 2005.

El 1977 va ser nomenat arquebisbe de Munic i cardenal per Pau VI. De fet, en el conclave que el va escollir papa el 2005 era l'únic cardenal elector que quedava elegit pel papa Montini. El 1981, Joan Pau II, tres anys després d'iniciar el seu pontificat, el nomena prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe. Una responsabilitat que no deixaria fins a ser escollit papa.

A la Doctrina de la Fe, el cardenal Ratzinger es va convertir en la mà dreta de Joan Pau II en la persecució a qualsevol dissidència i en guardià de la doctrina oficial. Molts temes van quedar tancats amb la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica el 1992. Ratzinger va liderar

una redacció que en molts aspectes eren una lectura restrictiva del Vaticà II.

I amb aquests antecedents va ser escollit per un suposat pontificat de clara continuïtat amb Joan Pau II i amb aire de simple transició.

Deus caritas est

Els vuit anys de pontificat van demostrar que Benet XVI era un pensador més que un home de govern. La polèmica del discurs de Ratisbona que va encendre el món islàmic, és una mostra que Benet XVI es movia més en el món de les idees que en el de la geopolítica vaticana. I és precisament quan es veu incapaç i sense forces per afrontar totes les tensions del càrrec que anuncia la seva renúncia. Abans, però, havia marcat ja un to diferent al pontificat.

D'una banda, amb encíclics com *Deus caritas est*, *Spe Salvi*, *Caritas in Veritate* de caire gairebé filosòfic i que obrien una nova mirada a la Doctrina Social de l'Església. I, d'altra banda, tornant als orígens i als trets essencials del cristianisme en els documents que recollien les conclusions de les **assemblees sinodals** sobre

l'eucaristia, sobre la Paraula de Déu o sobre la Nova Evangelització.

El primer Nadal com a papa, Benet XVI va tenir l'atreviment de regalar als cardenals, bisbes i monsenyors de la cúria un petit catecisme titulat 'L'essencial per a la vida del cristià'. Un missatge que deixava clar què calia posar per davant de les normes o les receptes que van marcar el pontificat de Joan Pau II: anar a l'essencial i oferir el cristianisme a la gent.

Més clar va ser encara en aquest missatge amb la **publicació** de tres llibres sobre Jesús escrits com a Joseph Ratzinger, i no com a Benet XVI. O la proclamació de **l'Any de la Fe**.

Abans de Francesc

Encara més clar es va visualitzar l'estiu de 2006 en la Trobada Mundial de les Famílies a València. El que des d'Espanya s'havia plantejat com una reacció a les polítiques laïcistes del govern socialista i contra el matrimoni homosexual, Benet XVI ho va convertir amb el seu discurs en una crida a les relacions de parella autèntiques i a respondre a l'amor de Déu.

A poc a poc es van anar imposant conceptes com "minoria creativa" o "atri dels gentils" que posaven l'accent en el cristianisme com a proposta, en diàleg i com a resposta a una trobada personal amb el Crist. Formulacions que obrien la porta al discurs que avui sentim del papa Francesc, per sobre de les lleis i els reglaments.

Tot això no va estalviar a Benet XVI les crisis de poder i baralles curials de les que no se n'havia sentit part durant tota la seva etapa cardenalícia. La traïció del seu majordom. La decepció amb els lefebvristes als que va obrir la porta a tornar a la comunió catòlica. I l'expansió de l'escàndol dels abusos. Són alguns dels factors que van **acabar** amb les seves forces.

Sobre els abusos sexuals del clergat, va anticipar les mesures contundents que després s'han ampliat. Benet XVI va reobrir dossiers que coneixia, però que havien quedat tancats durant el pontificat l'anterior, com el cas **vergonyós** de Marcial Maciel, fundador dels Legionaris de Crist. I van començar a caure **caps** de bisbes americans i irlandesos que havien tolerat abusos a menors. Va ser el primer papa a reunir-se amb víctimes d'abusos.

I va acabar amb la gran **revolució**. Renunciant al càrrec per voluntat pròpia. Una situació gairebé desconeguda a l'Església amb només dos antecedents remots de l'època medieval. El papa deixava de ser definitivament el rei sol. Ningú va discutir al teòleg que un papa podia abandonar la seva jurisdicció i passar a ser papa emèrit.

"Òbviament, el papa es pot equivocar, ser papa no significa considerar-se un sobirà sùmmum de glòria, sinó un que dona testimoni de Crist crucificat".

Aquesta frase recollida en el **llibre** entrevista , publicat el 2010, explica molt bé quina era la seva visió del papat. I on també deixava clar que segons el Vaticà II "el papa tan sols pot ser el primer dins del conjunt i no pas algú que, com un monarca absolut, prengui decisions solitàries i ho faci tot ell mateix". Així ho va mostrar, per exemple, amb la seva participació com un bisbe més en les reunions dels sínodes.

També hi va haver avanços en **temes socials** que han quedat sepultats per l'huracà de Francesc, però que no van ser **menors**.

El papa a Catalunya

Benet XVI també va ser un papa **important** per Catalunya. Va coincidir durant tot el seu pontificat amb **Lluís Martínez Sistach** com a arquebisbe de Barcelona. I es va combinar la compressió del fet nacional que tenia Ratzinger com a bavarès amb l'impuls d'un **perfil propi** de l'Església catalana des de Barcelona i Tarragona amb **Jaume Pujol**.

Heretat del multilingüisme de Joan Pau II, diverses vegades vam sentir Benet XVI pronunciant frases en **català**. I sempre quedarà com el papa que va **venir** a dedicar la Basílica de Sagrada Família el novembre de 2010. Un visita d'aquelles en la que tothom va sortir satisfet i en la que es van fer tota mena d'equilibris per mostrar la realitat catalana. També a Catalunya és on es van implantar amb més entusiasme iniciatives que promovia el papa i que entroncàvem amb el Vaticà II, com el diàleg església-societat. Mai hi havia hagut tants **atris de gentils** a Catalunya.

La renúncia

Si Benet XVI va obrir la porta a la **renúncia**, també va marcar el camí de qui havia de ser un papa emèrit. "Seré simplement un pelegrí que continua el pelegrinatge sobre la Terra i afronta l'etapa final", va dir quan el 28 de febrer de 2013 a les vuit del vespre es va fer efectiva la renúncia i va abandonar el Vaticà. Les imatges de l'helicòpter blanc sobrevolant Roma camí de Castel Gandolfo encara estan a la retina de molta gent.

Acabat el procés d'elecció del nou pontífex, Benet XVI es va retirar discretament al petit edifici del Monestir Mater Ecclesiae a l'interior dels murs vaticans. A poca distància de la residència del papa Francesc, les trobades entre els dos papes han estat tant habituals com discretes. Només se'ls ha vist junts públicament en alguns consistoris, o a les canonitzacions dels seus antecessors. I s'ha anat repetint la imatge de la vista en grup dels nous cardenals que escollia el papa Francesc. L'única sortida del Va-

ticà va ser per fer un breu viatge a Alemanya el 2020 i visitar el seu germà sacerdot poc abans de la seva mort.

No han faltat en aquests deu anys els sectors integristes que han volgut utilitzar Benet XVI com a factor d'oposició a Francesc. Només hi ha hagut alguna relliscada del seu entorn que ha donat peu a aquestes especulacions, però que Benet XVI sempre va tallar de soca-rel.

I així, discretament, s'ha anat apagant Benet XVI. Com ell volia. La seva mort ara obre la porta a noves especulacions sobre si sense dos papes al Vaticà ara podria renunciar el papa Francesc. En tot cas, hi ha el camí marcat per Benet XVI. Ha de ser una **renúncia** lliure, exercida en plenes facultats i sense que sigui fruit d'una pressió externa.

Com Benet XVI es va anar convertint en el “meu” Papa

El dia de l'elecció de **Benet XVI**, un frare de la meva comunitat estava portant en cotxe un parell de joves marroquins a fer uns tràmits d'estrangeria. Quan la ràdio va donar la notícia que ja hi havia Papa, aquells nois van començar a dir festivament al frare: “Felicitats! Ja teniu un nou Papa!” Però aleshores va sonar el nom de **Joseph Ratzinger**. La següent pregunta dels joves va ser: “Què passa? Que no estàs content? Per què fas aquesta cara?” La imatge mediàtica de Ratzinger (l'única que molts de nosaltres podíem tenir) era molt dolenta, i aquella elecció ens va caure al damunt com un cop de mall...

Però ben aviat vam començar a tenir sorpreses. No sé si cronològicament va ser la primera, però recordo la trobada de les famílies a València. El govern Zapatero acabava d'aprovar la llei del matrimoni homosexual. Els mitjans esperaven que el Papa aprofitaria la missa per disparar amb canó contra el govern. Res d'això. El to del Papa va ser humil i simple, aquell to a què ens va acostumar de persona que reflexiona en veu alta. El Papa per vocació i per temperament era un mestre, i va deixar que la seva manera de ser (tan diferent del seu predecessor i del seu successor) impregnés el seu nou ministeri. Amb el mateix to, anys

després, recordo les seves reflexions davant les dues cambres del parlament anglès, citant la condemna de sant Tomàs More per reflexionar pausadament sobre els límits de la democràcia.

DONAVA LA SEVA VERSIÓ DE LA MODERNITAT I ELS SEUS PUNTS FEBLES AMB RESPECTE, PERÒ AMB CLAREDAT

Aviat va arribar el primer document, la carta *Déu és amor*. El Papa citava **Nietzsche**, parlava de l'amor com a passió d'una manera que et feia pensar que alguna vegada havia estat enamorat, i anava desenvolupant com aquesta passió havia d'anar madurant en un amor de donació a partir de textos bíblics i filosòfics. Durant la carrera de teologia m'havia acostumat a documents eclesials que només citaven altres documents eclesials. Que un Papa agafés el toro per les banyes i es barallés intel·lectualment amb Nietzsche em va semblar profundament refrescant. I el millor encara estava per venir. A la Salvats en esperança el Papa donava la seva versió de la modernitat i els seus punts febles

amb respecte, però amb claredat. Són documents que penso que es podran llegir amb profit durant molt de temps.

I així de mica en mica Benet XVI es va anar convertint en el "meu" Papa. Només en un aspecte no hi vaig sintonitzar, que era la seva estètica barroca, i em va fer patir que donés ales a grups que compartien amb ell l'estètica, però no la humilitat ni el tarannà reflexiu.

És un dels punts en què no estic segur que calculés amb prou amplitud el que calia fer. És possible que en el moment de la reforma litúrgica es cometessin excessos, però també és molt possible que quaranta anys després fos ja massa tard per voler-los esmenar.

A vegades Benet XVI també tenia la seva murrièria... En un cas li va sortir malament. Ben segur que ell no esperava provocar aquella reacció violenta amb el seu discurs de Ratisbona. Però no crec que l'exemple que ho va provocar estigués triat a l'atzar. El tema del discurs era la relació entre la fe i la raó, i no crec que fos casual que escollís un exemple que fes referència a l'Islam. La manera d'entendre aquesta relació distin-

geix fortament el catolicisme (potser no tant el protestantisme) del món musulmà.

L'altra murrièria li va sortir millor. Va publicar el seu llibre sobre Jesús presentant-lo com una aportació més al debat. Però a ningú no se li escapa que el llibre va firmat pel Papa... No va voler entrar en polèmica directa amb els plantejaments habituals dels estudis bíblics, però tant en aquest llibre com en el sínode sobre la Paraula de Déu va demostrar que havia reflexionat en els seriosíssims límits d'una aproximació purament científica a la Sagrada Escripura, estudis que en més d'una ocasió han acabat sent un torpede a la línia de flotació de la fe, no pel seu caràcter científic, sinó per la càrrega ideològica que inevitablement porten totes les anomenades "ciències humanes".

BENET XVI VA CANVIAR EL TO DE MOLTES COSES SENSE FER SOROLL I EL MÈRIT SE L'EMPORTA ARA EL SEU MEDIÀTIC SUCCESSOR

La seva renúncia em va sorprendre relativament. Si algú havia demostrat tenir la hu-

militat i la llibertat per fer un gest així era ell. Marca potser el final d'un cristianisme centrat en Europa, una Europa que havia seguit sent central en les preocupacions del Papa Benet. Des d'aleshores, m'ha fastiguejat la comparació tendenciosa amb el Papa Francesc. Sovint és una comparació ben injusta, com quan es presenta falsament com si la lluita contra els abusos a menors hagués començat només amb el pontificat actual. Benet XVI va canviar el to de moltes coses sense fer soroll, i el mèrit se

l'emporta ara el seu mediàtic successor, que no hauria estat possible sense aquest temps més reposat entre **Joan Pau II**.

Les botigues de souvenirs de Roma són eloqüents. Durant el pontificat de Benet XVI seguien venent pòsters i postals de Joan Pau II, que només va ser substituït en arribar el Papa Francesc. A aquest nivell, el Papa Benet amb prou feines si va existir. Però a mi m'ha passat al revés, veig en Benet XVI i en la seva manca

de connexió amb el relat mediàtic el rastre d'un home a la vegada humil i valent, de pensament alhora clar i profund, que va saber donar al càrrec de Papa un to de sàvia discreció que ara a vegades trobo a faltar. Reposa en pau, Papa Benet. Estic segur que les teves paraules aquí a la terra seguiran treballant.

EDUARD REY -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

**Voleu rebre per WhatsApp
les notícies imprescindibles de cada setmana?
Apunteu-vos a la llista informativa
de Catalunya Religió!**

**Com? Guardeu el número 693 715 339 a la llibreta
de contactes com a 'Llista Catalunya Religió'.
I envieu-hi un missatge de WhatsApp
que digui **ALTA** i el vostre nom.**

Ja em perdonaran que em posi en una discussió gairebé bizantina. Si el 5 de gener vam acomiadar al bisbe emèrit de Roma o al papa emèrit. De fet, es van fer les dues coses, però és veritat que l'accent litúrgic es va posar més en el bisbe emèrit, i es va despullar la cerimònia de comiat de **Benet XVI** de la majoria d'elements que remarcaven la jurisdicció del bisbe de Roma a tota l'Església universal i la seva dimensió ecumènica. En principi la idea respondria a la voluntat de diferenciar un funeral d'un papa en funcions al d'una papa emèrit. Expressat també en la decisió de rebaixar molt la presència diplomàtica. Però recordem que **Francesc** sempre s'ha volgut presentar primer com a pastor, després com a bisbe de Roma, i, a causa d'això, com a bisbe amb el pes de la seu de Pere i de la seva

Després de Benet XVI

JORDI LLISTERRI
A LAETO ANIMO

responsabilitat a tota l'*urbe* catòlica; és a dir, com a papa. Per tant, crec que el que vam veure és el funeral que voldria el papa Francesc per un papa, que és bisbe de Roma, independent de la seva situació jurídica en el moment de la mort.

Dins de les discussions d'aquests dies també se n'obre una altra. Si la desaparició de Benet XVI desarticulà o encoratjà les fúries antireformistes. És a dir, cardenals com **Müller**, **Sarah** i **Burke** o més a prop **Rouco** i **Cañizares**, que fins ara havien intentat aprofitar la figura de Benet XVI per desautoritzar Francesc. Però sempre es van trobar amb el problema que el papa emèrit no els va seguir el corrent. I que la relació entre Francesc i Benet XVI -pel·lícules a banda- era més intensa i cordial del que molts esperaven. El secretari de Benet XVI, **Georg Gänswein**, ja ens en va donar una **mostra** el dia anterior amb

el papa emèrit encara de cos present. Posant en boca de Benet XVI que s'havia sentit molt dolgut quan Francesc va retirar alguns privilegis litúrgics que va concedir el seu antecessor als qui volien mantenir el ritu tridentí. I no és la primera vegada que s'acusa el fins ara secretari de Benet XVI de voler reinterpretar-ne el pensament. Pare Georg, callat està més *guapo*.

Sense l'emèrit les forces del mal ja no tindran on agafar-se. Però fins ara, el simple silenci de Benet XVI ja desautoritzava qualsevol intent d'anar contra el papa. Serà interessant veure qui i com voldrà aprofitar-se de Benet XVI ara que ja no hi és. D'oposició a Francesc no en falta, però mentre es va renovant el col·legi cardenalici i la cúria, i el genoll aguanti, el temps corre en contra d'ells.

El RACC i el Servei Català de Trànsit convoquen el Concurs Joves i Mobilitat, que arriba a la 16a edició

Sota l'objectiu de promoure actituds i valors de mobilitat segura, sostenible i responsable entre els adolescents de Catalunya; el RACC, amb la col·laboració del Servei Català de Trànsit, convoca la 16a edició del concurs educatiu 'Joves i Mobilitat'.

La temàtica d'aquesta edició, 'Les bicicletes, els joves i les noves mobilitats', té l'objectiu de posar en valor el fet d'anar en bicicleta i la seva projecció com a mitjà de transport sostenible i saludable. L'ús de la bicicleta ha augmentat exponencialment en els darrers anys, però encara no és un mitjà massiu i cal integrar-lo amb seguretat per al conjunt dels usuaris. Per això, l'objectiu del concurs és impulsar els joves perquè reflexionin sobre la millor manera de fer un lloc a la bicicleta en la mobilitat quotidiana.

El concurs està adreçat a alumnes de Secundària, Batxillerat i Cicles Formatius de Grau Mitjà d'entre 12 i 18 anys, així com nois i noies d'aquesta edat que siguin membres de casals de joves o centres de lleure catalans, així com alumnes d'itineraris formatius específics (IFE). Els participants poden presentar els seus treballs a les categories d'anunci gràfic, vídeo per a Instagram i projecte de millora de la seguretat viària.

A més, la 16a edició del concurs premiarà, per tercer any consecutiu, el Millor Projecte Educatiu en Mobilitat Segura en reconeixement de les activitats que realitzen els centres regularment durant el curs (setmana de la mobilitat, campanyes de seguretat o d'ús de les bicicletes, xerrades divulgatives de mossos o policies locals, treballs de síntesi, treballs de recerca, senyalització viària al centre, etc.).

Per presentar els treballs, l'alumnat ha de comptar amb la col·laboració d'un tutor o tutora dels seus centres educatius o de lleure. Els treballs, que es poden entregar de forma individual o en grups de fins a 4 components, han de presentar-se al web www.jovesimobilitat.cat abans del 16 d'abril de 2023. En aquesta pàgina, els professors i educadors trobaran recursos informatius i diverses propostes didàctiques sobre mobilitat, seguretat viària i convivència.

El concurs Joves i Mobilitat, que compta també amb la col·laboració del Departament d'Educació de la Generalitat i amb diferents patrocinadors, ha registrat durant la seva trajectòria una participació de prop de 22.000 adolescents de tota Catalunya que han donat la seva visió sobre

la mobilitat en gairebé 14.000 treballs relacionats amb la temàtica que han de treballar.

El concurs Joves i Mobilitat és un projecte educatiu que va néixer el 2008 per ajudar els estudiants d'entre 12 i 18 anys de Catalunya a reflexionar sobre la responsabilitat i els riscos que implica la conducció d'un vehicle. La profunda transformació de la societat en els últims anys i les implicacions que se'n deriven en termes de seguretat viària, necessitats quotidianes de desplaçaments i protecció de l'entorn han fet evolucionar el concurs cap a una visió molt més completa i transversal del que significa avui la mobilitat. | **AMB EL SUPORT DEL RACC**

Montserrat Dameson: "Crec que faig més servei parlant de Jesús que de l'Església"

"Estic molt en contra d'aquest tòpic que diu que és complicat ser catòlic avui". La **Montserrat Dameson** té 25 anys i des de fa uns quants que parla de fe i religió a les seves xarxes socials on acumula més de 14 mil seguidors. Parlem amb ella sobre com tracta el fet religiós a les xarxes socials, el paper dels joves i ens explica la seva relació amb l'Església.

Va néixer a La Garriga i, a Llerona, amb els seus avis, freqüentava la parròquia. Ara, des que viu a Barcelona, li agrada anar a missa a la parròquia de Santa Maria de Montalegre, la de Casp o a la Catedral de Barcelona. La seva popularitat a Twitter va començar arran d'uns tuits en què parlava de l'amor. "Per variar m'havien trencat el cor", diu. Però confessa que sempre ha tingut una mirada molt política de la vida i això és el que ha fet consolidar el nombre de seguidors a la xarxa. Actualment, és articulista al diari El Nacional i ens explica que li encantaria poder-se llevar cada matí i escriure una columna diferent.

Com t'arriba la religió?

Realment no va ser del tot per la família. A casa meva, teòricament, tots som catòlics. Tothom

està batejat i tothom ha fet la comunió, però la meua família no és practicant en el sentit que jo practico. Els meus pares van a missa per Nadal perquè jo els hi demano i la meua mare m'acompanya per Setmana Santa perquè jo li dic: "Ai vaig a missa, vols venir?".

Realment sembla com ageneracional, no? Com a contracultural o com un procés invers. Però, per mi, la gràcia de la fe és que la descobreixes tu sol. Això és independent de les circumstàncies i de la generació a què visquis.

NO M'HE PENEDIT MAI D'HAVER DEDICAT UNA HORA DE LA MEVA VIDA A ANAR A MISSA"

I doncs?

La majoria de la gent de la meua classe no era catòlica, ni de bon tros. Però, va coincidir que el meu grup d'amics de la classe érem els mateixos que vam anar a la catequesi de comunió. Va ser un bon grup i després vam fer la catequesi de confirmació junts. Per mi era una cosa molt social, ho fèiem junts. Més tard, amb el grup de

confirmació vam anar a Taizé i vam començar a fer altres activitats com el romiatge de Manresa a Montserrat que em va encantar. Jo vaig descobrir la religió en l'adolescència. En tots aquests moments, vas veient quin és el teu lloc, comences a descobrir l'espiritualitat d'una manera adulta, més conscient. Per això és important cuidar l'adolescència i no deixar els joves sols. És un moment molt important de la vida en què defineixes molt la teua identitat. Jo crec que si trobes la religió d'adolescent, és difícil que ho deixis.

I, ara, també és un fet social per tu?

Realment no. Jo no tinc un grup de fe ni n'he tingut mai fora de la confirmació. Realment molts dies vaig a missa sola. A vegades penso que potser ho hauria de canviar. És una mica difícil perquè si no tens res que t'estiri a anar a missa, hi ha dies que el més fàcil és no anar-hi. Tot i això, us he de dir que, pot fer molta mandra abans d'anar-hi, però jo no m'he penedit mai d'haver dedicat una hora de la meua vida a anar a missa. La manera com surts d'allà sempre acaba valent la pena.

Què és el que et fa dir sí a ser cristiana?

Tot. És que jo ho faig tot millor sent cristiana. Si poses Déu en el teu dia a dia, a la teua vida, tot et surt millor: la feina, el tracte amb la gent. Jo me n'adono de vegades que hi ha dies que m'emociono perquè penso: "Ostres quins amics més de puta mare que tinc. Gràcies per tot això que has fet". També a la feina. Jo treballo molt millor quan espiritualment estic endreçada. Te n'adones també que la cagues menys, ets menys egoista. Però tot això, gairebé ja sense fer un esforç. No és allò de: "Fes un examen conscient i ara ho faràs bé". És que, si tu poses en ordre l'àmbit espiritual, llavors tota la resta és com un puzzle, no? De sobte tot pren sentit.

Tot això, com ho vius amb 25 anys?

Jo ho visc d'una manera molt natural. Per començar perquè els meus amics, el meu cercle més proper, és gent que em coneix de tota la vida. T'he de dir que estic molt en contra del tòpic aquest que és complicat ser catòlic avui. O sigui és complicat per algunes coses, però no és complicat en l'àmbit social. Això és mentida. Jo crec que la gent, en general, té molta curiositat. A mi sempre m'han preguntat d'una manera educada, des de la curiositat real.

Jo crec que no és casualitat que la nostra generació, per exemple, s'hagi enganxat tant als horòscops. El problema és que com en la pràctica espiritual, sigui quina sigui, hem anat disminuint, ara de cop la nostra generació s'ha trobat un buit. I és un buit que jo no el tinc perquè sóc catòlica. Fins i tot, a vegades, noto que hi ha gent que en una festa o trobada se m'acosten a fer preguntes sinceres del tipus: I tu això com ho fas? I com es resa? Ara veig que la gent té un mòbil per arribar a això.

Què és el més estrany que t'han preguntat?

Basic shit. "Tu folles?". Ells veuen una catòlica practicant i es pensen que no tens una vida com la seva. El seu cap no fa distinció.

"A LA GENT LI COSTA IMAGINAR QUE UNA PERSONA POT TENIR LA SEVA FEINA, POT SORTIR DE BIRRES, ANAR A COCOA I SER CATÒLICA"

No sents mai que t'has de justificar o donar explicacions?

Jo crec que els catòlics no carreguem amb un nivell de prejudici major que els que carrega la resta de gent. És a dir, tot són prejudicis. Jo si em trobo una persona que en l'àmbit polític està diametralment oposada a mi, tindrè prejudicis sobre aquesta persona. La gent té sobre mi aquests prejudicis, però jo sobre la gent en tinc uns altres. Crec que no és una cosa extraordinària dels catòlics. És important viure-ho d'una manera natural. Vull dir, que s'entengui que no és una cosa de quatre tarats. És una cosa de la gent de carrer!

La gent de carrer?

Sí, crec que la gent no és conscient de fins a quin punt els laics a l'Església som importants. Nosaltres som l'Església. I això crec que és culpa nostra, no ho sé, potser no fem prou apostolat de la nostra vida del dia a dia. Però la gent, des de fora, veu un catòlic i es pensa que és pràcticament un mossèn. Els costa imaginar-se que una persona pot tenir la seva feina, els seus col·legues, sortir de birres, anar a Cocoa i ser catòlic. Potser hem perdut nosaltres la veu i no ens hem sabut explicar, però també és cert que, si no formes part de l'Església, les úniques

notícies que reps a través dels mitjans són les que són: pederàstia, que és la nostra pedra a la sabata; declaracions d'algun capellà o bisbe que et diu que si ets homosexual aniràs a l'infern; entre d'altres. I, és clar, la gent es queda amb tot això.

Com es pot allunyar la gent d'aquests prejudicis?

Jo ho dic molt, l'experiència que tens amb l'Església depèn molt de la relació personal que tu hi has tingut, per exemple, amb el mossèn que t'ha tocat. És important que els capellans siguin conscients d'això. Ells són un aparador d'una cosa molt gran.

Parles d'acompanyament?

Els capellans estan per això, evidentment. Les comunitats no són un club d'esbarjo. Són un conjunt de grups vinculats a la religió, clar. El que fa que segueixi sent religiós és que hi hagi el mossèn.

Sobre els joves, tu reivindiques que no només tinguem veu per parlar de joves.

Sí, això passa molt també en el meu sector, amb les dones joves. Només surten a parlar d'horòscops, d'altres dones joves o de temes del cor. I llavors penses: Tots aquests anys de moviment feminista per això? Em fa ràbia que només se'ns utilitzi per això quan hi ha gent jove amb moltíssim talent que podria estar parlant de temes que no fossin els joves: de política, de la guerra d'Ucraïna o d'economia.

"L'ESGLÉSIA, COM A INSTITUCIÓ, ÉS POC DELICADA A L'HORA DE PROJECTAR-SE SABENT LA SOCIETAT QUE L'ENVOLTA"

A l'Església també passa això?

El que crec és que a l'Església no se'ns tracta diferents que a qualsevol altre feligrès. Però és cert que costa molt saber quins són els procediments per canviar certes coses perquè no és una institució democràtica. No hi ha una manera de fiscalitzar res.

El Sínode del 2023 pot ser una oportunitat?

Grinyola una mica el fet que tot hagi de passar pels bisbes si parlem de canvis, no? Si tot plegat és només consultiu i ha de quedar en res, potser hi ha qui pensa que per fer una *performance* no fem res.

Hi ha molta *performance* a l'Església?

Nosaltres vam inventar la *performance*. Jesús va inventar la *performance*, si no els miracles que et penses que eren? Oi tant que hi ha *performance*. Jo ho veig moltíssim.

Explica't.

A l'Església hi ha moltes coses que tenen molt valor simbòlic. I l'Església i la fe es vesteix molt del simbolisme perquè tu puguis entrar a les arrels de la cosa. En veritat, quan ets dins, en general, no és tan *performance*, però si tu mires des de fora et penses que tot això és un teatre. Si tu no et creus que, a la missa, Jesús està morint per tu i que ho fa cada dia, si realment no

et creus que allò està passant sembla una *performance* i sembla que siguem uns cracs de les *performances*.

"PER QUÈ UNA INSTITUCIÓ QUE GENERA TANT REBUIG EN EL SENTIT POLÍTC TÉ TANTA GENT DINS QUE POLÍTCAMENT NO ESTÀ D'ACORD AMB LA SEVA PRÒPIA INSTITUCIÓ?"

A tu aquestes coses t'allunyen de l'Església?

A mi no me n'allunyen gens, a mi m'hi acosten. Jo això ho he descobert més de gran, però crec que la litúrgia és molt important per estar bé a missa. Quan un mossèn fa bé la missa, la fa pautaada, s'ha preparat l'homilia i et fa un comentari de l'evangeli ben fet, llavors dius: Brutal! A la *performance* també és molt important, i és un tema que m'ha obsessionat últimament, el com ens movem a missa. Perquè tu estiguis despert de cap, has d'estar despert de cos. És una cosa que tinc com molt present: "Per què

m'estic aixecant? Per què m'estic agenollant?". I t'adones que la importància del moment de missa l'acompanya el cos i la teva posició corporal. Tot això ho he valorat de gran perquè també he començat a entendre més la litúrgia. No és *performatic* en va. És *performatic* per un motiu i, si tu entens el motiu, t'ajuda.

Hi ha alguna cosa que sí que t'allunyi de l'Església?

És que jo sóc l'Església. No em puc allunyar de mi mateixa, tots som l'Església.

I si parlem de la institució?

Jo crec que són poc delicats a l'hora de projectar-se sabent la societat que els envolta, sobretot la societat occidental. Per exemple, una cosa que a mi, de jove, em va quedar molt marcada va ser la visita del papa Benet XVI a la Sagrada Família. Quan va acabar l'eucaristia van sortir les monges a recollir la taula i jo em vaig cagar en tot. És a dir, teniu un problema intern amb això i, a més a més, ho sabeu. Si no el voleu solucionar perquè té un sentit que els mossens siguin homes, d'acord. Jo crec que té sentit que els mossens siguin els homes. Però, no ens po-

dem projectar d'aquesta manera. És a dir, el dia que més atenció mediàtica tens treus les dones a netejar? Qui ho ha pensat això? El problema és que ni ho pensen. Jo quan veig aquesta deixadesa a l'hora de comunicar les coses penso: "No ens en sortirem". O sigui 2.000 anys fins aquí i us ho carregareu vosaltres.

Per això a vegades parles d'una relació tòxica amb l'Església?

No és tant una relació tòxica amb la institució, sinó que és tòxica en el sentit que jo sóc molt crítica perquè me l'estimo molt. Quan alguna cosa li fa mal a l'Església, quan surt algun cas de pederàstia, quan surt algun cas d'un mossèn que ha dit alguna bogeria, a mi em fa mal a nivell personal. Penso, *tiu*, aquí hi ha molta gent darrera, vigila una mica! Primer, per què has parlat en boca meva? Això no has de fer. L'Església és molt diversa, precisament perquè és universal. I segon, no estem per fer segons què, vigileu una mica. Si no voleu canviar el que sembla que socialment se us demana de canviar, d'acord. Hi ha lloc per tothom a tot arreu, però no ho agreugeu. En aquest cas sempre és més fàcil el silenci. Atraurà més gent el silenci que no dir coses que no estan

consensuades a escala d'Església perquè un bisbe et pot dir A i l'altre et pot dir B.

Són demandes socials que comparteixes?

Jo crec que hi ha una part important, del fet que els joves ens quedem a l'Església i que no en sortim, que és aprendre a saltar les barres que ens podem trobar. Fixa't, la majoria de gent que es queda a l'Església no s'hi queda per una posició política. Ningú diu: "Com que jo estic en contra del matrimoni homosexual i de l'avortament, formo part de l'Església". No. La gent que està a l'Església hi està per una cosa molt concreta que no és res d'això, és Jesús, punt. En aquest sentit, hi ha gent que ha de saltar més perquè pensa que l'Església hauria de poder casar homosexuals o fer dones mossens i hi ha gent que ha de saltar menys perquè tot això li és menys rellevant potser. Hi ha molta gent que es queda fora amb aquesta excusa, però en realitat és perquè no s'ha volgut arriscar a veure el que hi havia darrera. I penso, no teniu curiositat en saber perquè una institució que genera tant rebuig en el sentit polític té tanta gent a dins que políticament no està d'acord amb la seva pròpia institució?

"EM SEMBLA REALMENT HUMILIANT COM A CATALANOPARLANT HAVER D'AGAFAR UNA APP PER SABER ON ÉS LA MISSA EN CATALÀ MÉS A PROP"

No és una visió una mica conformista amb els canvis?

No. Jo puc saltar totes les barreres perquè amb la força de Déu ho saltes tot. Però a mi hi ha barreres que m'agradaria no haver de saltar, evidentment. Per exemple, malgrat que les dones no puguin o no hagin de ser mossèn, la dona dins de l'Església hauria de tenir un paper d'acord amb la importància a escala demogràfica que té dins de l'Església. En la presa de decisions, per exemple, que una dona no pugui ser mossèn no hauria de ser determinant. Hi ha altres coses, també em sembla realment humiliant com a catalanoparlant és haver d'agafar una app que es diu: *misas.org* i mirar on és la missa en català més a prop. En fi, tenim un problema.

T'hi sents còmode als mitjans parlant de l'Església?

El punt d'algunes entrevistes és que moltes vegades, a mi m'interessa parlar de Jesús i et forcen a parlar de l'Església.

Parlem de Jesús, doncs.

(*Riu*). Jo crec que faig més un servei parlant de Jesús que de l'Església. En els mitjans més grans, sempre és el mateix: "Tu com a jove, aquest Papa que et sembla? A tu, com a jove, les dones que et semblen?". Per fer això si vols em passes les preguntes i et faig un àudio i no ens vèiem perquè tota la part que per mi és important no l'estem veient.

Per tu el Twitter és una eina de difusió de la vida de Jesús?

La veritat que no sé si hi ha un sentiment per ser *twittera*, però és cert que jo sóc qui sóc i treballo del que treballo per Twitter. En aquest sentit, és cert que tot el que faig a Twitter, sobretot quan parlo de fe, és molt *performatic* en el bon sentit de la paraula. Sóc conscient que tinc un públic molt variat i hi ha molta gent jove que em segueix. D'alguna manera tinc un altaveu molt important. Puc dir que faig un ús

polític del meu altaveu en el sentit que no faig mai un tuit en va.

I hi ha reaccions diferents si parles d'un tema o un altre?

Quan parlo de fe crec que no tinc un discurs que sigui objecte de crítica en general. També perquè no soc una radical. L'única vegada que vaig rebre crítiques per temes relacionats amb l'Església i la religió va ser quan, en una Setmana Santa, vaig fer un tuit dient que era important que a les escoles s'eduqués en la cultura religiosa de totes les religions. Explicava que, per no fer-ho, et trobaves xavals que anaven molt mancats d'història de l'art, de música, de referents simbòlics. En veritat la majoria de la nostra cultura prové d'origens religiosos i, per tant, és important explicar això. Aquell dia em van fotre per tot arreu.

Com es porta això?

En altres temes he rebut molt. És important no deixar-los entrar. Si tu veus que un tuit ha anat malament, el silencies, et desinstal·les el Twitter del mòbil i estàs amb la gent que estimes

que és la gent important a la teva vida i ja està. Tota la resta és un dolor innecessari i t'ho dic jo que n'he passat bastants d'aquestes.

“HAS DE COMENÇAR EXPLICANT QUE HAS GUANYAT, QUE AIXÒ ET FA FELIÇ I QUE AIXÒ ÉS EL MILLOR QUE T'HA PASSAT A LA VIDA, SINÓ ÉS MOLT COMPLICAT QUE ALGÚ T'ESCOLTI”

Creus que falten referents en aquest àmbit?

Una prova que faltin referents és que jo avui estic aquí. I a més a més també m'han demanat de fer una altra entrevista a un altre lloc, i abans-d'ahir era a un altre mitjà... Sempre que em contacten és per parlar d'aquest tema. Això vol dir que no hi ha ningú més o no hi ha ningú més projectant-se d'aquesta manera. Potser és que no hi ha ningú més que no ho faci d'una manera caricaturitzada.

Hi ha qui es caricaturitza?

Una part important del que faig té valor perquè és honest. Jo no faig servir la religió com una caricatura o com un element més del meu per-

sonatge a les xarxes. Per mi això és de veritat i encara que jo no fos un personatge a les xarxes jo seguiria sent catòlica.

Què més és de veritat en la Montserrat Dameson?

A mi no m'agradaria encasellar-me en l'única noia jove que pot parlar de religió. Jo sóc moltes coses a part de catòlica: sóc articulista, sóc conservadora, sóc independentista, m'agrada molt llegir, entre d'altres. Tinc moltes passions. Em fa patir que, precisament com que falten referents, jo em quedi encasellada en això.

I no és necessari el paper que jugues tu?

Sovint penso que, si no hi soc jo, no ho farà ningú. Però precisament perquè si no hi soc jo no ho farà ningú ho vull fer bé. Si només parlo d'això, no “eixamplaré la base”, no estaré arribant a més gent.

I com eixamples la base?

El que explicaré pot semblar una mica maquiavèlic. Al començament, jo vaig fer els tuits de coses sentimentals conscientment perquè vaig pensar que la gent que vindria seria un públic

que m'interessava per explicar el que he explicat després. No va ser casual, tot això ho vaig pensar.

Ets ambiciosa!

És veritat! Si jo un dia faig un article sobre el paper que han de tenir les dones en els mitjans, l'endemà sobre l'Església i, després, sobre **Pere Aragonès**, hi haurà molta gent disposada a llegir-me i molta més gent disposada a llegir allò sobre fe. Si només t'erigeixes com un guru religiós només et seguiran els religiosos. A més, igual que a Catalunya, és molt important, alhora d'eixamplar la base, no començar demanant perdó.

Per què?

No s'ha d'anar amb el cap baix. Tu has de començar explicant que per tu Déu és important, que Jesús és important, que tu formes part de l'Església per alguna cosa i, llavors, que vinguin la resta de debats. Has de començar explicant que has guanyat, que això et fa feliç i que això és el millor que t'ha passat a la vida, perquè és la veritat. Si no comences explicant això, és molt complicat que algú t'escolti.

Antoni Batista: “Els evangelis són un fenomen comunicacional”

És un llibre especulatiu i complex i al mateix temps fascinat. El llibre *Els portaveus de Déu*, del periodista, músic i professor **Antoni Batista**, ha estat el protagonista de la conversa que ha organitzat aquest dimarts l'Observatori Blanquerna de Religió, Comunicació i Cultura de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna. Com ha explicat l'autor, vol ser un relat periodístic sobre el Nou i l'Antic Testament. S'estructura en tres parts i en tres gèneres periodístics diferents. Una crònica, un article de recerca acadèmica i un reportatge narratiu.

Antoni Batista és conegut com a periodista i sobretot com expert de referència en el conflicte basc. Però aquest llibre parteix més “de la meua vida oculta com a investigador i acadèmic”. Alhora, de l'interès per l'Evangeli: “El llibre que he llegit més durant la meua vida és el Nou Testament que és un llibre que et vas trobant en diversos moments de la vida”.

Amb aquest context, Batista proposa una lectura dels textos bíblics com a periodista i professor de comunicació. “Els evangelis són un fenomen comunicacional de primera mag-

nitid”, ha dit. Els evangelistes són els qui ens expliquen la vida de Jesús, com ho faria un periodista que ha presenciat els fets o ha preguntat a diverses fonts. I el periodisme dicta que per publicar una informació cal tenir almenys dues fonts informatives que la confirmin. En el cas dels evangelis, sobre el missatge de Jesús tenim quatre fonts diferents d'un mateix relat. El doble.

EL LLIBRE DE BATISTA PRESENTA DÉU COM LA FIGURA PERIODÍSTICA DE L'“EDITOR” DELS PROFETES DE L'ANTIC TESTAMENT

“El missatge de Jesús ens ha arribat a través de l'escriptura d'altres” i això és el mateix que pas-

sa amb els periodistes. Com, per exemple, es produeix avui “amb l'audiència principal d'un partit de futbol: no són els qui assisteixen al camp, són els qui ho segueixen per televisió” i a través del que n'expliquen els periodistes. Segons Batista, “el missatge de Jesús, que no va deixar res escrit, ja està fet per als mitjans”. En aquest exercici periodístic, el llibre també presenta Déu com la figura periodística de l'“editor” dels profetes de l'Antic Testament, uns portaveus que parlen en nom de l'editor, però que a vegades no el coneixen prou.

Endinsar-se en l'àmbit teològic amb les eines narratives del periodisme

Batista, en la conversa que ha tingut a Blanquerna amb la professora Gemma Morató, ha explicat que el llibre sorgeix després de donar-hi

voltes durant uns vint anys, i que s'ha anat fent per parts. Té l'atreviment d'endinsar-se en l'àmbit teològic amb les eines narratives i acadèmiques del periodisme. Però l'autor ha subratllat que, al contrari que la teologia, “una de les coses que pretén el llibre és que, parlant amb un llenguatge científic, gent materialista, atea o agnòstica ho puguin entendre”.

Els portaveus de Déu, editat per **Fragmenta**, es **presentarà el 25 de gener** a la Llibreria Ona de Barcelona. Hi intervindran els periodistes **Xavier Graset** i la filòloga **Maria Callís**. En la presentació, l'autor farà un petit recital de piano.

La Rebotiga n.69. Antoni Batista i els portaveus de Déu

Comentari de l'actualitat de la setmana amb els redactors i col·laboradors de Catalunya Religió. Tornem del Nadal fent-nos ressò del **comiat** a **Benet XVI** i parlem amb el periodista **Antoni Bastista** dels Evangelis i de teologia i comunicació a partir del seu **llibre** "Els portaveus de Déu". Tertúlia amb els periodistes **Laura Mor**, **Roger Vilaclara** i **Jordi Llistnerri**.

ESCOLTA
EL PODCAST

Afers Religiosos presentarà un informe sobre les implicacions religioses en la bioètica

La Sala Cotxeres del Palau Robert de Barcelona acollirà aquest dilluns 16 de gener a la tarda la presentació de l'informe *Implicacions religioses i de consciència en les qüestions bioètiques més rellevants en el debat actual a escala internacional*. Es tracta d'un estudi que ha fet el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa i que serà presentat pel director general d'Afers Religiosos, **Carles Armengol**. Moderarà el col·loqui la periodista especialitzada en informació religiosa i col·laboradora de Catalunya Religió **Laura Mor**.

AFERS RELIGIOSOS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Càritas Urgell inaugura una botiga 'Moda Re-' a Guissona

El **grup Grapats**, l'empresa d'Inserció de Càritas d'Urgell que inclou un Centre Especial de Treball (CET) i l'empresa d'inserció laboral Nougrapats, ha inaugurat aquest dijous 12 de gener una nova botiga de 'Moda Re-' a Guissona. L'objectiu principal de l'obertura és promoure l'economia circular a partir del reciclatge del tèxtil, a través de generar llocs de treball d'inserció per a persones amb risc d'exclusió social. El bisbe d'Urgell i president de Càritas Urgell, **Joan-Enric Vives**, ha fet la benedicció de la nova botiga de 'Moda Re-' a Guissona.

BISBAT D'URGELL | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Mor Lluís Magriñà, exdirector del Servei Jesuïta als Refugiats i de la Cova de Manresa

Era un dels jesuïtes catalans amb més trajectòria internacional. El jesuïta **Lluís Magriñà**, de 76 anys, ha **mort** aquest diumenge 8 de gener a Salamanca, on estava passant un any després de deixar la direcció de la Cova de Manresa el juliol de l'any passat. Una mort totalment inesperada. El dia 4 va partir una caiguda i va ingressar a Hospital Clínic de Salamanca on no s'ha pogut recuperar de les lesions.

Vinculat principalment a projectes de desenvolupament i inspirat en la trajectòria del pare **Pedro Arrupe**, ha estat en l'inici o en el relleu d'obres clau de la Companyia de Jesús. Va ser fundador de la ONG Intermón, director mundial del Servei dels jesuïtes als Refugiats, creador de la Fundació Jesuïtes Educació, provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya i en la darrera etapa director de la Cova de Manresa, que va reformar i convertir en un centre internacional. També ha estat sempre un ambaixador de la realitat catalana al món.

Fa cinc anys, en una **entrevista** a Catalunya Religió relatava amb detall què l'havia inspirat durant tota aquesta etapa vital. El seu motor era "l'estimació a les persones" i que malgrat tot el

mal que havia vist estava convençut que les persones podien canviar i que “l’amor és més fort que el rebuig”.

FUNDADOR INTERMÓN, DIRECTOR DEL SERVEI DELS JESUÏTES ALS REFUGIATS, IMPULSOR DE LA FUNDACIÓ JESUÏTES EDUCACIÓ, PROVINCIAL A CATALUNYA I DIRECTOR DE LA COVA DE MANRESA

Lluís Magriñà Veciana havia nascut a Barcelona l’any 1946. Alumne de l’escola dels Jesuïtes de Sarrià, va obrir-se a la vocació en una estada escolar a la Cova de Manresa on finalment va fer el noviciat. El seu germà gran també va ser jesuïta, que morir de jove en un accident a Bolívia.

Va entrar a la Companyia de Jesús l’any 1964 i va ser ordenat sacerdot l’any 1976. En aquest període de formació va estar a Algèria i va fer una llarga estada al Txad a principis dels anys 70. La recerca de solucions per a l’educació al Txad, el va conduir a estudiar Educació Comparada a la Universitat de Chicago, als Estats Units. També era llicenciat en Teologia.

De tornada al Txad va trobar-se en el procés de descolonització del país i amb la guerra civil. Va emmalaltir i va haver de tornar a Barcelona a recuperar-se. Aquest retorn el condueix a reformar l’Oficina Missió i Desenvolupament de la Companyia, que acaba convertint-se en la ONG Intermón, avui associada a Oxfam. Director d’Intermón durant 15 anys, en una visita del preposít general a Catalunya coneix el Servei Jesuïta als Refugiats i decideix promoure un projecte educatiu al Congo.

El 2000, el superior general Peter-Hans Kolvenbach el nomena director del Servei Jesuïta als Refugiats (SJR). Aquesta responsabilitat internacional el porta a viatjar per tot el món i a conèixer de primera mà -i a actuar- en els principals conflictes del planeta. Van ser set anys en el que el SRJ va créixer de manera exponencial. En aquesta etapa també va ser consultor del Pontifici Consell per als Migrants i Itinerants del Vaticà.

A MANRESA HA TANCAT EL CERCLE. PERÒ SEGUR QUE ENCARA HAURIEN POGUT SORTIR NOUS PROJECTES DEL SEU CAP

El 2007 torna a Catalunya i se centra en l’àmbit educatiu. Impulsa la creació de la Fundació Jesuïtes Educació que agrupa les escoles de la Companyia de Jesús a Catalunya. El 2008 és escollit provincial dels jesuïtes a Catalunya. Serà el darrer provincial de Catalunya quan el 2015 s’unifiquen les diverses províncies dels jesuïtes a Espanya. El 2015 és **nomenat** director de la Cova de Manresa amb la vista posada als 500 anys de l’estada de Sant Ignasi i la internacionalització de la Cova com a centre de formació mundial dels jesuïtes. El 2020 va participar en una audiència privada amb el papa **Francesc** per **presentar-li** els actes dels 500 anys de Sant Ignasi a Manresa. Ara s’havia pres un any de pausa a Salamanca. A Manresa ha tancat el cercle. Però segur que encara haurien pogut sortir nous projectes del seu cap, que hauria explicat de manera tant pausada com convincent. I amb lleuger somriure per sota el nas.

El funeral se celebra aquest dissabte a les 10:30h a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. Posteriorment l’enterrament serà en la intimitat a Sant Cugat del Vallès. També dissabte 21, a les 17h. hi haurà un funeral a Manresa.

Mor Jaume Sayrach, el capellà esperançat

El 2 de gener ens va deixar, amb 93 anys, en **Jaume Sayrach**, capellà i líder cívic de Santa Coloma de Gramenet. Hi va viure més de 50 anys, des que el 1965 va arribar al barri del Fondo, un veritable suburbi en aquella dècada, per fundar la parròquia de Sant Joan Baptista. A Santa Coloma ha estat tot un referent social i religiós, compromès en fer una ciutat més digna. En Jaume no tenia por de la mort. En una de les entrades que feia cada dia en el blog **Capvespre**, seguit per centenars d'amistats, ens deia que la veia com un alliberament, el pas per estar finalment amb el Pare i formar part de l'univers.

NOEMÍ UBACH | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Mor el capellà de presons Josep M. Fabró

Més de 30 anys vivint a les presons. El 28 de desembre va morir **Josep Maria Fabró**, un dels sacerdots catalans amb una dedicació més intensa a l'acompanyament dels reclusos dins i fora de la presó. Va ser capellà de Brians 1 i Brians 2 i va tenir diverses responsabilitats en els organismes de coordinació com el Secretariat de Pastoral Penitenciària de l'Arquebisbat de Barcelona. Josep Maria Fabró actualment era rector de la Parròquia de Santa Maria de Vilalba a Abrera, al bisbat de Sant Feliu del Llobregat del qual formava part des de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona.

JORDI LLISTERRI | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Mor Josep Gendrau, exprovincial dels franciscans a Catalunya

El 29 de desembre va morir el franciscà **Josep Gendrau** als 88 anys, plenament actiu fins el darrer dia. Durant dues etapes havia estat ministre provincial de la Província Franciscana de Sant Salvador d'Horta de Catalunya. El 2015 es va extingir aquesta província en unificar-se amb la nova província de la Immaculada amb seu a Madrid. Així, Gendrau ha estat el darrer provincial dels Frares Franciscans Ordo Fratrum Minorum (OFM) a Catalunya. Actualment era el vicari i un dels principals animadors del Santuari de Sant Antoni al carrer Santaló de Barcelona.

REDACCIÓ | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Què és la festa de Makar Sankranti?

El dia de Makar Sankranti se celebra el 15 de gener i és una de les poques festivitats hinduïstes que marca la rotació solar. La majoria de dates assenyalades al calendari hindú estan relacionades amb el moviment de la Lluna. Però, en el cas de la Makar Sankranti, el protagonista és l'astre ardent, també conegut com a déu *Surya*.

Tot i que és cert que la festa se celebra de manera diferent segons la regió de l'Índia, és típic reunir-se en grup i compartir dolços fets amb sèsam i xarop de palma, o de coco. En algunes regions de l'Índia s'ofereixen banquetes pensats per a l'ocasió en què se serveixen plats fets d'arròs, de verdures de temporada com la carabassa, de llegums com les lleties, o de mató. De peix i de carn, només en menjaran els hindús que no són vegetarians. En aquests àpats, els participants sovint s'intercanvien presents per simbolitzar l'amor fraternal; també es commemoren els avantpassats que han traspasat.

A les llars, és tradició desfer-se d'objectes i mobles vells que hi ha a casa, i cremar-los en fogueres per donar pas a nous projectes que es desitja que siguin pròspers. També es decora

el terra de les cases -i dels carrers- amb dibuixos fets de guix, de farina, de flors i fins i tot de fems.

LA MAKAR SANKRANTI SE CELEBRA DE FORMA DIFERENT SEGONS LA REGIÓ DE L'ÍNDIA I LA BRANCA DE L'HINDUISME

Fora de les llars, es fan immersions en rius sagrats com el Yamuna, Godvari o el Ganges, entre d'altres. Aquests banys són purificadors, netegen els pecats de qui entra a l'aigua, i deixen espai per a nous inicis. També són populars les fires (*melas*) i els festivals on es fan volar estels. El vol és una manera de donar gràcies als déus.

La celebració, que depèn de la regió de l'Índia on se celebri, també és diferent segons la branca de l'hinduisme que se segueixi. I és que, cada temple o comunitat venera més a uns déus que

a d'altres. Així doncs, en aquells temples on el Déu de Sol no es venera amb tanta dedicació, la festa de la Makar Sankranti pot passar més desapercibuda.

Un dia especial pels qui es dediquen a l'agricultura, la pesca o la ramaderia

El Sol és el protagonista de la Makar Sankranti en tots els sentits. I és que, el mateix 15 de gener inicia el seu moviment cap al tròpic de capricorn. Això provoca que els dies comencin a allargar-se. Les nits s'escurcen i la seva llum va guanyant terreny temporal.

Aquest canvi també afecta els cicles agrícoles. Les setmanes prèvies es treballa la terra mentre que, amb l'arribada de la festa, comença el temps de collir els fruits. És un moment d'alegria on la feina de la sembra finalitza i, això, dona la possibilitat de dedicar-se més als amics i a la família. Així, la festa es fa encara més especial per aquells que es dediquen al ram de l'agricultura, la pesca o la ramaderia.

Tot i que les oracions principals durant la Makar Sankranti es dediquen al Sol, també es dirigeixen als quatre elements que donen vida: la terra, la pluja, l'aire i el foc. També al bestiar que ajuda en la feina agrària i dona de menjar.

Altres festes d'altres Déus

Va ser a principi dels anys setanta que els primers grups d'hinduistes es van establir a Catalunya. Actualment, es calcula que hi ha **29 temples hinduistes** al territori català. Un dels més concorreguts és l'**ISKCON** de Barcelona. **Anne Marie Luna**, membre de la comunitat del temple, explica que vashnava, la seva comunitat, no celebra aquesta festa dedicada al déu Surya. "Ens concentrem en les festes que honoren al déu Vishnu, o al déu Krishna", diu. Tanmateix, convida a participar en altres activitats que estan obertes a tot el públic i a anar al **menjador del temple** on tothom qui ho desitgi pot dinar.

Santa Maria de Montgrony, un santuari de veneració i llegendes

El santuari de Santa Maria de Montgrony s'ubica al bell mig de les muntanyes prepirinenques de la comarca del Ripollès. Les seves peculiaritats són que està adossat a la cinglera de la serra de Sant Pere, que se situa uns 1.300 metres d'altitud, i que té unes dimensions molt petites. El descobrim en una nova parada de la col·lecció de santuaris naturals de Catalunya Religió.

Per arribar-hi cal agafar la carretera GI-402 que va de Campdevànol a Guardiola de Berguedà. Passat el poble del Gombren, si venim de la vall del Ter, cal desviar-nos a la dreta per prendre la carretera que va a Castellar de n'Hug. A uns pocs quilòmetres tornarem a girar a la dreta per arribar al Santuari de Santa Maria de Montgrony. Convé deixar el cotxe en el primer aparcament i acabar de fer el trajecte a peu. Aquest fet ens permetrà gaudir del paisatge d'aquest santuari natural situat en un marc muntanyós ple de serres, cingleres i valls.

La verticalitat de la cinglera que presideix aquest santuari ens fa recordar altres espais sagrats lligats a la roca, com en el santuari del Far a Catalunya, San Juan de la Peña a España, el santuari de Madonna dellà Corona al Veneto

d'Itàlia o els monestirs de Meteora a Grècia. Tal com succeeix en tots els santuaris esmentats, la cinglera i l'espadat prenen un valor sagrat en estar estretament units al santuari i pel fet que fan enlairar la mirada cap al cel des del redós o el suport de la roca.

EL SANTUARI S'ORGANITZA EN TRES NIVELLS: UNA HOSTATGERIA, LA CAPELLA-SANTUARI I L'ESGLÉSIA ROMÀNICA

D'altra banda, la cinglera també es converteix en un reclam o una bandera del santuari, ja que es visualitza des de molts indrets. La manca de pobles al voltant del santuari del Montgrony fa d'aquest espai un indret de calma i silenci i, a la vegada, de contemplació perquè des de dalt de la cinglera es pot gaudir d'un veritable mar de muntanyes i boscos.

El santuari de Santa Maria de Montgrony s'organitza en tres nivells. Al peu de la cinglera se situa l'hostatgeria que des de lluny té un cert aire de masia. Per arribar al santuari cal cami-

nar per una escala de pedra que també està enganxada a la roca. La capella-santuari on es venera la imatge de la Mare de Déu és de petites dimensions per poder estar enganxada a la paret de la cinglera. Per damunt del petit santuari hi ha l'església romànica de Sant Pere de Montgrony que es va construir en el replà que hi ha damunt la cinglera i que també s'hi accedeix per unes escales.

Unes terres d'un comte egoista

La imatge de la Mare de Déu fou trobada, a principis del segle IX, per una parella de bous. Un

dels atributs d'aquesta Mare de Déu és la coloració bruna, com la de Montserrat. La seva advocació és la de fer revenir la llet mancada a les mares que crien, tal com s'esmenta en els goigs. Per aquest motiu també és coneguda com la Mare de Déu de la Llet. En aquest fragment dels Goigs de la Mare de Déu del Montgrony es pot apreciar, clarament, la seva advocació.

*Quan la mare veu, tristoia,
esllanguir-se el seu nadó,
si us invoca sent la joia
d'alletar-lo en abundor;
i a vos, mare benfactora
el presenta sa i fort.*

Aquestes terres són també les del comte Arnau. Personatge de la mitologia catalana que ha estat glossat, entre d'altres, per Josep Maria de Sagarra. Recordem que Arnau és un personatge condemnat a cavalcar eternament com a ànima en pena sobre un cavall negre. És castigat per la seva personalitat disbauxada i irreverent; pel seu egoisme; i per haver estat el causant de diferents malifetes. Es diu que no pagava les "soldades" als seus treballadors, que propiciava el pecat, se l'acusa de la mort de l'abadessa del

monestir de Sant Joan de les Abadesses i de no tenir mai present la seva esposa i filles.

El bosc, un espai de comunicació entre el món subterrani i la superfície

El relat llegendari, ens explica com l'espectre del comte Arnau surt a les nits del forat dels Banyuts. Aquest avenc apareix a l'obaga de la serra de Cruilles, situat entre el santuari del Montgrony i les restes del castell de Mataplana. Es tracta d'una cavitat ubicada al bell mig d'una fageda. Per tant, com en tants altres relats populars, el bosc esdevé un espai de comunicació entre el món subterrani -on s'amaga el maligne- i la superfície per on es desplacen els humans.

Josep Maria de Sagarra, amb el seu característic verb exuberant, en el cant setè del poema El comte Arnau, referència arbres ben propers:

*Però en aquella pau de la boscúria,
la mort del Comte Arnau fa un altre so,
no hi ha esgüells ni llepissosa fúria:
la mort del Comte Arnau hi és de debò.
La soca de l'alzina front de vella
i el faig verd d'aigua i enamoradís,
i el roure, fulla seca i casanella,
i el pollancre estirat i socallt,
i el vern, música fonda i copa llisa,
i el trèmol, que no atura el tremolor,
i el bes, fulla de neu i tronc d'oliva,
i el pi, grapada verda de verdor,
i el castanyer, encantada pampolada,
i el freixe, que és tot nervi i brancadret,
i l'om, trena rissada i refileta,
i més amunt, la poma de l'avet,
tots els arbres que als boscos sovintegen,
que xuclen gràcies a la seva gleva d'or,
que no canten, ni riuen, ni festegen,
però tenen ànima i un cor"*

Endinsar-se per aquest santuari natural és caminar per una terra de verges trobades, de veneració a la Mare de Déu, de diversitat forestal i, al mateix temps, d'un paisatge llegendari amb avencs, gorgs i castells que ens parlen de les ànimes turmentades que surten de sota terra a les nits.

Els Sants Innocents

MARIA ROSA OCAÑA
A NADIEZHDA

Quan Sant Mateu en el seu Evangeli ens descriu la vinguda dels Reis Savis d'Orient, guiats per l'estrella per venir a adorar l'infant diví que ha nascut a Bet-le-hem, tot seguit ens ofereix un fet terriblement esgarrifós pel personatge que acompanya el relat. Es tracta del rei Herodes que, per temor a perdre el seu lideratge ordena occir a tots els infants menors de dos anys, quan comprova que els Reis han marxat per un altre camí i no li han dit on es trobava l'infant Jesús. És el relat dels Sants Innocents.

Les imatges de la icona representen aquest passatge corresponent a Sant Mateu, és una

icona esfereïdora que ens mostra amb cruesa aquest fet sagnant dels sants innocents. Es troba just en els baixos de l'Església de Bet-le-hem, a Palestina. En la icona també veiem representats a Sant Josep, Maria i l'infant en la seva fugida cap a Egipte i, al fons de tot, està Elisabet protegint al seu fill que és Sant Joan Baptista i que també se salva de la tirania, mentre les mares desesperades ploren per la pèrdua dels seus fills.

És una ironia de la vida, quan neix un infant portador de Llum i que és la Vida, precisament per això, tot d'infants varen ser massacrats.

Malauradament, els Innocents són tots els innocents del món que de forma despietada moren en mans dels botxins, senyors de les guerres.

Quantes vegades en la vida d'una persona no es reflexiona sobre el fet que existeixi d'una manera tan brutal les actituds humanes que acaben amb la seva pròpia espècie. Com és possible que, a hores d'ara, la humanitat, no saltres mateixos, no som capaços de viure totalment en Pau. Raons no ens falten. Això ens porta inevitablement a prendre part conscient de la importància de treballar per la pau, primerament la pròpia, la pau interior per poder manifestar-la.

Educar, treballar, crear pactes per obrir espais creatius que demostrin que és possible viure en pau i en harmonia amb el proïsme i amb la natura. Fomentar i donar suport a totes les organitzacions que treballen per la pau.

Recentment s'ha signat el Pacte de Manresa, a conseqüència del fòrum organitzat per 'Re-

ligions for Peace', una organització de diàleg interreligiós que intenta donar resposta als reptes globals des de la perspectiva multireligiosa, i treballa en la construcció de la pau, que lluita contra la discriminació de les dones i la degradació del mediambiental. D'especial interès fou les reflexions sobre les crisis de les ciutats i el potencial dels actors interreligiosos per trobar solucions possibles.

I així com totes aquelles iniciatives que donin fruits positius que ajudin a viure en pau, com per exemple les reflexions que va deixar escrites en les seves memòries el bon doctor **Moisès Broggi** quan escriu: "L'acord és unànime sobre la necessitat que es pugui portar a terme una regulació dels grans problemes que ens afecten a tots, però el gran inconvenient és el factor humà, ja que, en primer lloc, cal trobar aquelles persones capaces de no utilitzar un poder tan gran en benefici propi.

Tot això exigeix un canvi profund en la manera de pensar i de fer, en la persona actual, que

hauria de saber renunciar al seu propi Jo com a quelcom separat dels altres i de la resta del món."

Sí, el divendres 5 de gener van passar els Reis Mags d'Orient i van portar il·lusions i regals. Que els nens no perdin el seu somriure i puguin gaudir d'un espai que els porta generositat, amor i adoració al Rei de la Creació, allà on no hi ha més Innocents, perquè s'ha desterrat la tirania.

Efrém de Montellà: "L'escolania manté una tradició de 700 anys"
DL, 09/01/2023 | EL PUNT AVUI

Mor als 76 anys, el frare Julián Pascual, dels Franciscans de Granollers
DL, 09/01/2023 | EL 9 NOU

Distinció dels pessebristes de Girona a l'artista Josep Perpiñà
DT, 10/01/2023 | EL PUNT AVUI

Jerusalem estudiarà la piscina on Jesús hauria guarit un cec
DT, 10/01/2023 | LA VANGUARDIA

El papa Francesc diu que és "urgent" aprovar un nou acord migratori a Europa
DT, 10/01/2023 | EL PERIÓDICO

Tarragona commemora els 75 anys de presència protestant a la ciutat
DT, 10/01/2023 |
DIARI DE TARRAGONA

Localitzen tres tombes al monestir de Sant Pere de Cervera
DV, 13/01/2023 | SEGRE

El govern d'Ucraïna agraeix l'ajuda humanitària de la Fundació del Convent de Santa Clara
DV, 13/01/2023 | REGIÓ 7

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

✚ Hem duplicat el nostre impacte!

Més de 2.400 infants en situació de vulnerabilitat han rebut joguines noves aquest Nadal gràcies a la campanya de la @Fundperetarres. Gràcies a totes les empreses, institucions i particulars que ho heu fet possible! 🙌

Traducció: Tweet

lavanguardia.com
Fundación Pere Tarrés ha repartido juguetes a 2.416 niños esta Navidad

La Sagrada Família
@sagradafamilia

CAT. Les tasques de restauració del terminal de la torre de Judes de la façana del Naixement ens permeten captar imatges impressionants com aquesta!

Traducció: Tweet

16:51 - 13 ene. 23

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Epifania del Senyor 2023 – Galeria fotogràfica - Galeria fotogràfica de la celebració, avui diven... #Montserrat #CelebracionsLitúrgiquesMontserrat #NotíciesAbadiamontserrat.cat/epifania-senyo...

Traducció: Tweet

17:12 - 06 ene. 23

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

El centre audiovisual del @MonestirPoblet es tancarà provisionalment per tasques de manteniment. La primera sala quedarà oberta al públic mentre que les dues sales de projecció estaran tancades fins a nou avís. 🙏 Disculpeu les molèsties.

Traducció: Tweet

11:21 - 13 ene. 23

Jesuïtes Catalunya
@jesuïtescat

Recordem el nostre company Lluís Magriñà, que ha mort avui, a través d'aquesta conversa que va tenir fa uns anys amb @laurapiula i on repassa la seva trajectòria com a jesuïta. Es va publicar a @catreligio

Traducció: Tweet

catalunyareligio.cat
Lluís Magriñà: "Estimant la gent, la gent canvia" @catreligio

18:40 - 08 ene. 23

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Aquesta setmana hem engegat una ronda de tallers participatius a les #escolesMaristes. Equips directius i professors hem treballat amb l'objectiu de posar en comú punts de vista i propostes sobre com comunicar el nostre projecte educatiu.

Traducció: Tweet

10:02 - 13 ene. 23

Vedruna Catalunya Educació
@VedrunaCat

Les trobades de direccions generals de les escoles Vedruna ens ajuden a la reflexió i al compromís. Som-hi! #2ntrimestre #intensament

Traducció: Tweet

10:47 - 11 ene. 23

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

@antonibatistav ens presenta 'Els portaveus de Déu' (@FragmentaEd).

Recuperem els #AfterworksObs sota escala de l'Enteniment de #RamonLull - en Facultat de Comunicació Blanquerna

Traducció: Tweet

Tú y 9 más
18:34 - 10 ene. 23 desde Facultat de Comunicació

Solidaritat Sant Joan de Déu
@solidaritatsjd

La #violènciamasclista es manifesta de formes molt diverses. Dijous 26 de gener a les 18h @SaludMentalSJD organitza un directe a Instagram per saber com prevenir-la i detectar-la.

Envia la teva pregunta fins el 16 de gener de 2023! bit.ly/3iCr2dT

Traducció: Tweet

Sant Joan de Déu CAT y 9 más
16:59 - 11 ene. 23

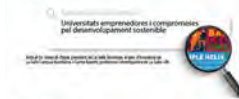
La Salle BCN
@LaSalleBCN

En el pròxim #DivendresDeRecerca, parlem sobre universitats compromeses pel desenvolupament sostenible. Amb la @CarinaRapetti, investigadora i professora a La Salle-URL, i amb el @JosepMPique, president de @LaSalleTechnova

20/01 - 14h
cutt.ly/l2SeVMp

Divendres de Recerca

11:02 - 13 ene. 23

Dep. Pastoral FECC
@FECC_Pastoral

«Tot és començar» Arriba el primer #Llambregades de 2023 amb molta canya i activitat pels propers 30 dies... bit.ly/3W5ieQL ... Que llambregueu a gust! Amb @AcollidaBCN @taize @JoanMaragall @catreligio @RomanicCatala @GRUPODEBE i molts més!

Traducció: Tweet

17:17 - 12 ene. 23

Libreria Claret
@LibreriaClaret

Estrenem nova web!!! Aprofita el descompte del 5% ow.ly/Msz050M5vUI

Traducció: Tweet

301 08 87 | LLIBERIA@CLARE

11:01 - 09 ene. 23

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Glòria Barrete Vélez. **Redacció:** Roger Vilaclara, Anna Guimera, Aina Argueta i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Valentina Laferrara, Xavier Membra, Lucía Montobbio, Laura Mor, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Miquel Codolar | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Víctor Cullell, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, M. Mercè Sardà, Noemí Ubach i Anna Vilà.

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Formem part de

